

အသံများကို အခမ်းအနား

(ဝတ္ထုတို ဇာတ်မြူ)

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)၊ ဟန်သုသေ၊ ဟိန်းဆက်သွင်
ကောင်းမြတ်၊ နေရာသစ်၊ ဆွေလင်းမင်း၊ ယူဇာ၊ မိုးသွေး (ပန်ထွာမြေ)

ခွဲခွဲခြားခြား မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

(၁)

အုတ်ခုံပေါ်ရှိ ကောင်လေးကို ခိုးကြည့်လျက် အိပ်ပျော်နေသော နှလုံးသားအား လှုပ်နှိုးနိုင်စွမ်းသူဟု ... ခင်မင်သက်တွေးသည်။ ။ ထိုသို့ ... သူတွေးမိသည် ကို အုတ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ကောင်လေးကတော့ သိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ရုံးဆင်းချိန်တိုင်း အုတ်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်သော ကောင်လေးကိုတွေ့သည်။ ။ အုတ်ခုံရှေ့ကို ကျော်လွန်သည် မှ စ၍ သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်သည် အထိ ကောင်လေးက နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်သည်။ ။ သူ့အိမ်သို့ ဝင်လျှင်ကောင်လေးက ငဲ့ကြည့်သည်။ ။ ငဲ့ကြည့်သွားသော မျက်ဝန်းနှင့် ငေးကြည့်မိသော မျက်ဝန်းတို့ ကြုံဆုံသွားသောအခါ ကောင်လေးကတော့ မည်သို့ဖြစ်မည်မသိ။ သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ အလွန်အင်မတန် လှုပ်ခတ်သွားရချေသည်။ ။

ကောင်လေးကို သတိပြုမိသည် မှာ တစ်လလောက်တော့ရှိပေပြီ။ သူ့အလာလမ်းကို ငေးမျှော်နေသော ကောင်လေး။ သူ့အိမ်ပြန်လမ်းတစ်

လျှောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေသော ကောင်လေး။ အနားသို့ နီးကပ်စွာတိုးပြီး စကားလေးတစ်ခွန်းမျှပင် မဟသေးသော ကောင်လေး။

လူချောလေးဟု စိတ်ထဲမှ သတ်မှတ်သည် ။ အသက်က နှစ်ဆယ် အစိတ်လောက်ရှိရောပေါ့။ သူ့ထက် နှစ်နှစ်လောက်တော့ ငယ်လိမ့်မည်။

နာမည် သိသိ၊ မသိသိ ၊ "မမ" ဟု ခေါ်လိမ့်မည်ကို ကြိုတင် တွေးသိသည် ။

(၂)

‘တကယ်ပြောတာလား ခင်သက်’

ကောင်လေးအကြောင်း သန္တာအောင် ကိုပြောပြသောအခါ သန္တာအောင် ကတအံ့တဩ မေးသည် ။

‘အဲဒီကောင်လေးကို နင်စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား’

‘သိဘူးလေ’

ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့် ပြောသည် ။

‘နင့်ကိုချဉ်းကပ်တဲ့ သူတွေက ဂရိတ်တွေနော်။ အဲဒီလူတွေကို တောင် နင်မတုန်လှုပ်ခဲ့ဘဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကျမှ နင်ကျောက်ရုပ်လို မနေနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘ငါ မပြောတတ်ဘူး သန္တာရယ်။ အဲဒီကောင်လေးကို မြင်လိုက်ရရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားတာအမှန်ပဲ။ ဒါတောင်ကောင်လေးက ငါ့ကို ဘာမှ လာပြောသေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ သိသာစေတဲ့ အမူအယာဆိုလို့ ငါ့

နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်တာရယ်၊ ငါ အိမ်ထဲဝင်ရင် နှုတ်ဆက် အကြည့်နဲ့ ကြည့်သွားတာရယ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တစ်ခုခုလာပြောရင် ငါတော့ အရည်ပျော်သွားမလားဘဲ’

သူ့စကားကြောင့် သန္တာမျက်လုံး ဝိုင်းစက်သွားသည် ။ ပြောချင်ရာ ပြောမိပြီးမှ ရှက်စိတ်ဝင်သဖြင့် သူခေါင်းငုံ့ထားလေ၏။

‘အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်ကလဲ’

‘ဟင့်အင်း ... မသိဘူး’

‘နာမည်ကရော’

‘သူခေါင်းယမ်းသည် ။

‘ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စုံစမ်းထားရတာလဲ’

သန္တာစကားကြောင့် သူပြုံး၏။

‘ဘာကိုစုံစမ်းထားရမှာ လဲဟ၊ စုံစမ်းစရာမှ မလိုသေးဘဲ ၊ဘာသဘောနဲ့ ငါ့ကို ကြည့်နေတာမှန်းမှ မသိတာ’

‘နောက်ကတကောက်ကောက် လိုက်နေတယ်ဆိုမှ တော့ ခန့်မှန်းလို့ ရပြီပေါ့ ခင်သက်ရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့ထား၊ နင်က ရည်းစားလည်း ထားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ။တော်ကြာ လူလည်လူပွေမျိုးနဲ့ တွေ့နေဦးမယ်’

‘ပွေမယ့် တေမယ့် ရုပ်မျိုးမဟုတ်ပါဘူးဟာ’

ထိုစကားကြောင့် သူ့ကို သန္တာအောင် မျက်စောင်းထိုးသည် ။

‘ရုံးပိတ်ရက်တွေကော နင့်အိမ်ရှေ့ကို လာလား’

‘အမြဲတမ်း လာမလာတော့ မသိဘူး။ သုံးလေးခါတော့ အိမ်ရှေ့က ဖြ

တံသွားတာ မြင်ဖူးတယ်’

‘နင့် ရပ်ကွက်ထဲကများ ဖြစ်နေမလား’

‘မပြောတတ်ဘူး ၊ အိမ်ခေါင်းရင်းရယ်၊ အိမ်ခြေရင်းရယ်၊ အိမ်ရှေ့အိမ်ရယ်၊ အဲဒီအိမ်တွေက မဟုတ်တာတွေ ကျိန်းသေတယ်’

သန္တာအောင်မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည် ။

‘ကဲ ... ခင်သက်၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ကလည်း ရပ်ကွက်ချင်းက အရှေ့နဲ့ အနောက်ဆိုတော့ ရုံးဆင်းရင် အဖော်လိုက်ဖို့ ခက်တယ်။ ဒီတော့ အခုက တည်းက နင့်ကိုကြိုပြီး သင်တန်းပေးထားမယ်။ နင့်စိတ်ထဲက အဲဒီကောင်လေးကို ဘယ်လိုပဲ လိုလားလိုလား၊ အနားကို လာကပ်တာနဲ့ မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းထား၊ ကြားလား ခင်သက်’

ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည် ။

ခေါင်းတညိတ်အတွင်းပင် ကောင်လေးကို သနားမိ၏။

(၃)

‘မမ’

မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်း ထားဟူသော သန္တာအောင်၏ အမှာ စကားကို သတိရသည် ။

‘ငဲ့မကြည့်နဲ့’

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးသည် ။ မျက်နှာကိုတင်းသည် ။ အဝေးသို့ တမင်ငေးသည် ။

‘မမ’

ဒုတိယမြောက် ခေါ်သံအဆုံးမှာ တော့ အလိုလို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည် ။ သံလိုက်ဓာတ်ပါသော ခေါ်သံကြောင့် ခင်ခင်သက်သည် အလိုအလျောက် သံမှုန်လေးတစ်မှုန် ဖြစ်သွားရ၏။

သည် အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မအံ့ဩချင်တော့။

ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သည် ။

‘မမ သိပ်လှတယ်ဗျာ’

မဲ့ခနဲ ပြုံးလိုက်သည် ။

‘အဲဒီလို ပြုံးနေတာက ပိုလှတယ်။ မျက်နှာထား တင်းထားလည်း မမက လှနေတာပါပဲ’

မိန်းမတို့ ၏ တာဝန်အရ မျက်စောင်းလှလှလေး ထိုးပြီး ...

‘အဲဒါမင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ’

‘ဆိုင်တော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ... မမကို ကျွန်တော် ငေးကြည့် နေမိတဲ့ ရက်တွေ များ ပြီလေ။ မမရဲ့ မျက်နှာထား၊ မမရဲ့ ခြေလှမ်း ၊ မမရဲ့ အမူအရာတွေ အားလုံးကို ကျွန်တော် အလွတ်ရနေပြီ။ ဆံပင်ဖျားကနေ ခြေဖဝါး အထိ မမမှာ လှတာတွေပဲရှိတယ်’

‘စကားတတ်လိုက်တာ’ဟု စိတ်ထဲက ပြောမိသည် ။ သန္တာအောင်မှာ ကြားသကဲ့သို့ မျက်နှာကို တင်းမထားသော်လည်း တည်ထားဖြစ်သည် ။

‘မမ’

‘ဘာလဲ’

အလိုမကျဟန်ဖြင့် ထူးလိုက်သော်လည်း ကောင်လေး၏ မျက်နှာ က
အပြုံးရိပ် မလျော့ပါး။

‘မမ နာမည် ဘယ်သူလဲ ဟင်’

‘မသိဘူး’

‘ကပ်စေးမနဲပါနဲ့ မမရယ်၊ ကျွန်တော်သိပ်သိချင်နေလို့ ပါ’

‘လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့ နော်’

‘ပြောသာပြောလိုက်ရသည် ။

ကောင်လေးခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားမှာ လည်း စိုးသည် ။
စကားသံကြားနေရသေးသဖြင့် တော်ပါသေး၏။

‘နှောက်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်။ အဲဒီလို ထင်မှာ စိုးလို့ မမ
အနားကို ကျွန်တော်လာမှ မလာဘဲ။ ဒီနေ့တော့ မနေနိုင်လွန်းလို့ စကား
လာပြောရတာ။ မမကိုပြောဖို့ စကားတွေ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
အများကြီးပဲ’

ငဲ့ကြည့်မိသည် ။ သနားစရာမျက်ဝန်းလေးကိုဆုံတွေ့၏။

‘မမကို ကျွန်တော် မမလို့ ခေါ်မယ်နော်’

‘မခေါ်နဲ့’

‘ခေါ်ပါရစေ’

နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ထားလိုက်မိသည် ။ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်
လာမှန်း သိသဖြင့် ...

‘နေခဲ့တော့နော် ၊အိမ်နားရောက်တော့မယ်။ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေနဲ့

တွေ့ရင် မင်းနာလိမ့်မယ် ...’

လေသံမာမာဖြင့် ပြော၏။ ထိုအခါ ကောင်လေးက ...

‘ကျွန်တော် ဆက်မလိုက်တော့ပါဘူး။ မမနေခဲ့ခိုင်းလို့ နေခဲ့တာနော်။
အစ်ကိုတွေ မောင်တွေကို ကြောက်လို့ နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ’

စကားသံလေးကြောင့် လှည့်ကြည့်မိမလို ဖြစ်ရသည် ။ ရင်တွေ ခုန်
နေ သကဲ့သို့ ခြေလှမ်းတွေ တုန်နေရ၏။ သားရေလက်ပွေ့အိတ်နှင့် ဖိုင့်
တွဲတွေကို လွတ်ကျမသွားအောင် သတိကြီးစွာဖြင့် ဆောင်ကျဉ်းလာခဲ့ရ
သည် ။ ကောင်လေးကို နှုတ်ဆက်စကားပြောချင်၏။

ထိုညက သူအိပ်လို့ မရ။

ကောင်လေး၏ မျက်နှာနုနုလေး ကိုမြင်ယောင်နေမိသည် ။ ကောင်
လေး၏ စကားသံသာလေးကို တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ပြန်လည်ကြားယော
င်၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် ကောင်လေးနှင့် တွေ့ချင်ပါသော်လည်း တွေ့ခွင့်မရ
။ ဘာဖြစ်လို့ လည်း ဆိုတော့ ထိုညက တစ်ညလုံးအိပ်လို့
မပျော်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

(၄)

‘နင့်ကို ချစ်စကား ကြိုက်စကားပြောရင် နင်ဘာပြန်ပြောမလဲ’

‘စဉ်းစားပါရစေအုံးလို့ ပြောမှာ ပေါ့’

သန္တာအောင်၏ အမေးကို မဆိုင်းမတွ ဖြေလိုက်သည်။ ။

သန္တာအောင်က ...

‘စဉ်းစားပါရစေအုံးလို့ ပြောရင် သင့်တော်ပါ့မလားဟဲ့။ စဉ်းစားပါရစေအုံး ဆိုတာ သိကျွမ်းခင်မင်ပြီးသားလူကို ပြောရတဲ့ စကား။ နင်နဲ့ သူက သိမှ မသိသေးဘဲ၊ ခင်မှ မခင်သေးဘဲ၊ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု မရှိသေးတဲ့ လူကို အပြောသင့်ဆုံးစကားက ကျွန်မ ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတဲ့ စကားပဲ’

သူ့မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားသည် ။ သန္တာအောင်၏ စကားကို နားလည် ပုံမရ။

‘စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ ကောင်လေးက နောက်ဆုတ် သွားရင် ငါဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

သန္တာအောင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ သွားသည် ။

‘စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောလိုက်ရုံနဲ့ နောက်တွန့်သွားမယ်ဆိုကတည်းက နင့်ကို တကယ်စိတ်မဝင်စားလို့ ပေါ့ဟဲ့’

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ...

ကောင်လေးနောက်တွန့် တပ်ခေါက်သွားမည်ကို သူစိုးရိမ်နေပါသည်။ ။

(၅)

‘မမ’

ခေါ်သံ ကြားကြားချင်း ခြေလှမ်း တုံ့ပစ်လိုက်သည်။ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သော အုတ်ခုံလေးကို မြင်ရသေး၏။ အနားသို့ ကောင်လေးရောက်လာသော အခါ ...

‘မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘တင်ကိုကို’

‘တို့ ကို မင်းဘာဖြစ်လို့ လိုက်နှောက်ယှက်နေရတာလဲ’

‘ဟာ ... မမ၊ အဲဒီလို မပြောနဲ့ လေ၊ ကျွန်တော် မမကို မနှောက်ယှက်ဘူး။ ကျွန်တော် ... မမကို’

ရှေ့သို့ မဆက်ဘဲ သူ့ကိုငေးကြည့်သည်။

(ကောင်လေးရယ် ... မမကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ကြည့်နေရတာလဲ)။

‘ကျွန်တော် မမကို ချစ်နေမိလို့ ၊ နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေတာ၊ ဟို အုတ်ခုံလေးမှာ ထိုင်ပြီးငေးကြည့်နေတာ၊ ကျွန်တော့်အပြုအမူတွေက မမကို အနှောက်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေရင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ’

ရင်ထဲတွင် နင့်သွားစေသော စကား။

‘ဟာ ...’

ကောင်လေး၏ မျက်လုံးဝိုင်းစက်သွားသည်။ သူ့အနားမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွား၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သူ့မြင်ကွင်းမှ ကောင်လေး ပျောက်သွားသည်။ ဘာကိုမြင်လို့ လဲ။ ဘယ်သူ့ကို တွေ့လို့ လဲ။ စဉ်းစားမရ။ ရ

င်ခုန်သံတွေ အလဟဿ ဖြစ်သွားရသည်။ ခြေလှမ်းရွေ့မည်အပြု ...

‘ကျွီ ...’

ကားလှလှလေးတစ်စီး၊ သူနံဘေးသို့ ထိုးရပ်သည်။ ကားပေါ်မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လှပစွာပြေးဆင်းလာ၏။

‘မမ’

မရင်းနှီးသော အသံဟု ငဲ့ကြည့်မိသည်။

ကောင်မလေးက မျက်နှာပေါ် ဝဲကျနေသောဆံပင်တွေကို သပ်တင် လိုက်သည်။

‘စိတ်မရှိပါနဲ့ နော် ၊ ကျွန်မ တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ။ ခင်မောင် ဇော် ဘာတွေပြောသွားတာလဲဟင်’

‘ခင်မောင်ဇော် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘အခုတွင် မမဘေးက ပြေးထွက်သွားတဲ့ ကောင်လေးလေ’

နားရှင်းသော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ပွသွား၏။

‘တင်ကိုကိုဆို ...၊ အဲဒီကောင်လေးနာမည် တင်ကိုကို မဟုတ်ဖူးလား

,

‘ မဟုတ်ဘူး မမ၊ သူနာမည် ခင်မောင်ဇော်ပါ။ သူက ကျွန်မ ယောက်ျား ပါ။ မိဘက ကြွယ်ဝတယ်ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီးတာ တောင် သူက ပွေ့ချင်တယ်၊ ရှုပ်ချင်တယ်လေ။ ဒီနားက အုတ်ခုံမှာ ထိုင် ထိုင်နေတယ်လို့ သတင်းကြားလို့ ၊ ကျွန်မ လိုက်ကြည့်တာ၊ သူနဲ့ မမ သိ တာကြာပြီလားဟင်’

ခေါင်းကိုသာ အလန့်တကြား ရမ်းပြမိတော့သည်။

‘သူ ဘာတွေ ပြောသွားသေးလဲ၊ မမကိုရည်းစားစကားတွေ ဘာတွေ
များ ပြောသွားသေးလား’

‘ဟင့်အင်း ... ဘာမှ မပြောဘူး’

တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစွာသော မုသား။

‘တော်သေးတာပေါ့ မမရယ်။ ဒီကောင်က ခြေတော်တော်ရှုပ်တာ’

ကားတံခါးကို ဖွင့်လျက် ...

‘ကျေးဇူးပဲနော် မမ၊ သွားခွင့်ပြုပါဦး ၊ နွားလိုက်ကျောင်းလိုက် အုံးမ
ယ့်’

ကောင်မလေးက ပြုံးပြုံးလေး ပြောသွားသည် ။

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသလား။

ခပ်တောင့်တောင့်ရပ်နေမိသလား။

ကားထွက်သွားသည် ကို သတိပြုမိသလား။

သတိမပြုမိသလား၊ မသိ။

သတိဝင်လာသော အခါမှာ တော့ ...

အံ့ကြိတ်လျက် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည် ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သိ၏။ ကြေကွဲခံစားရသော မျက်ရည်မဟုတ်။ (သောကကင်းစွာ) နာကျ
င်ရွံရှာစွာ စီးကျ လာရသော ဒေါသမျက်ရည်တွေ ဖြစ်သည် ။

ကျောဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အုတ်ခုံလေးကို မျက်ရည်စက်များ ဖြင့်
လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည် ။ စိတ်အာရုံ၌ ထိုအုတ်ခုံလေး တစ်စစီ ပေါက်
ကွဲ ပျက်စီးသွား၏။

မနက်ဖြန်အတွက် သူ့လက်ဖဝါးတွေ ဆာလောင်နေသည်။ ။

မောင်လှမိုး (ချင်းချောင်းခြံ)
(၁၉၉၆- ဒီဇင်ဘာလ၊ သပြေ- တေးမဂ္ဂဇင်း)
(နွေနတ်သမီး နှင့်ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ ... စာအုပ်မှ)
